

KOSMILLINEN KRISTUS

Pekka Ervastin esitelmä 1.1.1929

Kosmillinen Kristus, niin kuin kaikki tiedämme, on se kaikkiallinen tajunta, jota me nimitämme Jumalan Pojaksi ja joka on Isän tajunnassa piilevä ilmennyksen täydellisyys-ihanne. Isäksi nimitämme itse ilmennyksen perijuurta, joka on yhtä ilmenemättömän kanssa, joka on sama kuin absoluutti ja jota sentähden myöskin usein nimitämme absoluutiksi. Emme aina käytännössä tee mitään tarkkaa eroa itse ehdottoman ja Isän välillä, koska ne ovat niin läheisesti yhtä, että me emme osaa järjessämme, ajatuksissamme tehdä mitään eroa niiden kahden välillä. Voimme ainoastaan sanoa, että ilmenemätön olisi aina ilmenemätön, ellei siinä olisi ilmennyksen mahdollisuutta, ilmennyksen iankaikkista mahdollisuutta, joka on Isä. Tätä ilmennyksen mahdollisuutta nimitetään myöskin Logokseksi ja kun ollaan oikein tarkkoja, niin sanotaan, että Logos on monipuolinen. Logos on kolminkertainen, eli kolmiyhteinen. Erotetaan siinä silloin Isä, Poika ja Pyhä Henki. Mutta kaiken takana on se jumaluus, se ehdoton Jumala, jonka luona Logos on ja joka on Logos, niin että Logos samalla on Jumala. Tämä Isä, joka siis on yhtä ehdottoman kanssa, tämä Isä ylläpitää tajunnassaan elävän kuvan ilmennyksen täydellisyydestä, siis iankaikkisen kuvan jostain aivan tyhjentyttäjästä ja voisimmeko sanoa koskaan saavuttamattomasta täydellisyydestä. Tätä elävää ihannekuvaa Isän tajunnassa nimitetään universaaliseksi eli yleismaailmalliseksi, kosmilliseksi Kristukseksi, myöskin siis

Logokseksi. Siitä sanotaan sentähden Johanneksen evankeliumissa, ensimmäisessä luvussa, jossa näitä asioita hahmoitellaan, että ei ole mitään luotu, joka ei olisi luotu tuon Logoksen, tuon kosmillisen Kristuksen kautta, sillä kaikki mitä luotu on se on luotu tässä täydellisyyden kuvassa, tässä ihannetajunnassa. Kaikki mitä luotu on se on elämää, joka pyrkii yhtä mittaa sitä täydellisyyden ihannetta kohti, joka on sen alkujuuri.

Nämä asiat voivat tuntua filosofisesti ensin vaikeatajuisilta, mutta kun me vähän saamme kokea jumalallisen tajunnan syvyyttä, niin me ymmärrämme, että asiat ovat juuri näin. Yksi on elämä, yksi on se ääretön, iankaikkinen täydellisyys, jota kohti elämä ikuisesti pyrkii. Itse elämä on autuutta. Itse olemassaolo on sanomatonta, kuvaamatonta, ääretöntä onnea ja rauhaa. Kaikki mitä me nimitämme pahaksi, kärsimykseksi, tuskaksi on ainoastaan episodi, määrätty kohta kaikessa kehityksessä ääretöntä täydellisyyttä kohti. Se kuuluu ilmennykseen välttämättömyytenä, silloin kun ilmennys saavuttaa, niinkuin me sanomme, tämmöisen ulkonaisen, aineellisen tason. Silloin kaikki kärsimys ja kaikki paha kuuluu välttämättömyytenä itse ilmennykseen. Mutta ilmennys, elämä, voittaa ristiriidat, voittaa pahan välttämättömyyden, voittaa tajunnassaan kaiken tuskan ja silloin se saavuttaa rauhan, sillä vaikka se käyttää niin sanottua ainetta, eli elämän voimaa ilmetäkseen, ei se enää kärsi. Se on yläpuolella kärsimyksen, jonka vastakohtana ilmennyksessä taas on nautinto. Itse elämä on yläpuolella sekä kärsimyksen että nautinnon ja elää ainaisessa rauhassa ja autuudessa.

Kun meillä on ajatuksissamme selvä käsitys siitä mitä kosmillinen Kristus oikeastaan on ja kun meillä on selvä kuva siitä, että tämä kosmillinen Kristus siis elävänä täydellisyytenä, elävänä ihannekuvana on olemassa, niin me saatamme hämmästyä sitä toista seikkaa, jota myös aina toistetaan tästä kosmisesta Kristuksesta, nimittäin sitä seikkaa, että kosmillisen Kristuksen sanotaan vähitellen ja asteettain

lähestyvän meidänkin maapalloamme, meidänkin ihmiskuntaamme. Te tiedätte hyvin kuinka on sanottu, että kosminen Kristus miljoonien ja tuhansien miljoonien vuosien kuluessa on lähestynyt maapalloa, kuinka tämä kosminen Kristus sitten saavutti jotain suurta, ihmeellistä vaikutusvaltaa, kun se saattoi herätä inhimilliseen tajuntaan ja kokonaan uppoutua Jeesus Natsarealaiseen. Mehän olemme sanoneet, että kosminen Kristus aivan kuin ruumistui Jeesus Natsarealaiseen ja silloin aloitti uuden aikakauden ihmiskunnan historiassa tällä maapallolla.

Nyhdän me luonnollisesti kysymme: Eikö tässä ole jotain ristiriitaa? Kuinka kosminen Kristus, joka aina iankaikkisuudessa on kaikkialla oleva, kuinka se kosminen Kristus saattoi lähestyä maapalloa ja ihmiskuntaa ja vasta Jeesus Natsarealaisessa sen perästä kun ihmiskunta on ollut jo olemassa miljoonia vuosia tällä pallolla, vasta Jeesus Natsarealaisessa saavuttaa täydellisen, inhimillisen itse-tajunnan, vasta hänessä päästä miehuutensa täydelliseen mittaan? Eikö tässä ole mitään ristiriitaa?

Onhan koetettu vertauskuvallisesti asioita esittää. Voimme turvautua seuraavaan vertauskuvaan: Ajatelkaamme, että vallitsee suuri pimeys ja että tässä pimeydessä on suuri joukko kynttilöitä, jotka eivät ole sytytettyjä ja eivät pala. Kaikki on siis pimeätä, mutta sitten jossain hyvin kaukana alkaa valo tuikkia. Siellä on jossain hyvin kaukana tulisoihtu, niin että se näkyy juuri hiukan ympäröivässä pimeydessä. Se on jossain hyvin kaukana, kaukana tuo tulisoihtu pienenä valopilkkuna. Jos silloin samalla myöskin tiedämme, että tarkoitus olisi, että kaikki nämä kynttilät, jotka tässä seisovat sytyttämättöminä pimeydessä, että niiden kaikkien tarkoitus on syttyä ja palaa ja valaista pimeyttä, niin me ensin ymmärrämme kun me katselemme näitä kynttilöitä ja sitten katselemme tuota valoa tuolla kaukana, että yksi keino olisi tietysti, että näistä kynttilöistä joku tai jotkut voisivat siirtyä tuonne kauas valon luo, tuon valosoihdun luo ja siellä sytyttäisivät itsensä ja sitten tulisivat takaisin pienenä palavina kynttilöinä. Mutta kovin

vaivalloinen olisi tuo suunnattoman pitkä matka. Kun me sitten katselemme näitä pimeitä kynttilöitä täällä ja tuota valopilkkua kaukana etäisyydessä, niin huomaammekin, että tulisoihdu, niiltä kaukaisilta mailta tuleva, itseasiassa lähestyy näitä kynttilöitä. Se tulee lähemmäksi ja lähemmäksi. Ja se tulee niin lähelle, että se heittää hieman hämärtävää valoa ympärilleen. Valosoihdu lähenee enemmän ja enemmän ja matka kynttilöistä valosoihduun lyhenee. Ehkä me näemme, että joku kynttilä silloin tällöin pyrkii tuon valosoihdun luo, voimmepa vielä huomata, että näiden kynttilöiden joukossa liikkuu semmoinen kynttilä, tai semmoisia kynttilöitä, jotka jo palavat ja kuiskaavat toisille: On mentävä tuonne kauas. Siellä sitä voi syttyä palamaan. Itse he eivät kylläkään voi sytyttää näitä kynttilöitä, koska on olemassa joku semmoinen merkillinen luonnonlaki, että nämä kynttilät eivät sitä voi tehdä. On kuin ne olisivat sähkökynttilöitä lasipallon ympäröimiä, niin etteivät ne voi toisiaan sytyttää. Sentähden nämä pienet palavat kynttilät kuiskaavat ja opettavat pimeille kuinka heidän pitäisi yrittää tuonne valon lähteille. Jotkut näistä pimeistä kynttilöistä pyrkivätkin aina silloin tällöin palavan tulisoihdun luo syttyäkseen siellä ja sitten ne palaavat takaisin pieninä tuikkivina tähtösinä pimeässä. Mutta kun me sitten yhä tarkemmin katselemme, niin me huomaamme, että tuo valosoihdu yhä vain lähenee ja lähenee. Ja koko se paikkakin, missä nuo kynttilät seisovat hämärtää, kohta on hieman valoisampaa ja sitten me yhtäkkiä näemme kuinka tuo valosoihdu siirtyy kynttiläin kesken sillä tavalla, että joku kynttilä siitä syttyy ja saa kuin koko valon itseensä. Lasi, joka kynttilää ympäröi murtui ja se muuttui tuoksi valosoihduksi ja palaa nyt toisten kynttilöiden keskellä. Nyt ei ole enää kynttilöillä pitkä matka valon lähteille. Heidän keskuudessaan on nyt se tulisoihdu, jossa he jokainen voivat itse sytyttää itsensä tuleen.

Tämähän on jonkunlainen vertaus kosmillisen Kristuksen lähestymisestä ja se on hyvin muodollinen ja aineellinen vertaus. Sentähden huomaamme, että on

toisenkinlaisia vertauksia. Toinen sellainen on esitetty gnostilaisessa evankeliumissa Pistis Sophiassa. Ne kaikki, jotka ovat lukeneet ja tutkineet tätä vanhaa kristillistä evankeliumia tietävät, että siinä esitetään tätä kosmillista Kristusta aivan toisenlaisessa muodossa, toisenlaisena vertauskuvana. Se on sangen dramaattista laatua. Huomaamme sinä kuinka kosminen Kristus tuossa evankeliumissa on saanut nimen Jeesus. Siinä kerrotaan kuinka Jeesus oli jossain hyvin kaukana ehdottoman luona ja kuinka hän sitten asteittain lähestyi maapalloa ja ihmiskuntaa. Hän päätti tulla pelastamaan tätä ihmiskuntaa ja kuljettuaan kaikenlaisten ihmeellisten seikkailujen läpi, tavattuaan monenlaisia henkiä ja henkijoukkoja, hyviä ja pahoja, jotka kaikki hänen tuli voittaa, hän lopulta sitten syntyi maanpäälle, äitinsä Marian kautta. Sillä tavalla esitetään asioita Pistis Sophiassa. Mehän voisimme ensin ajatella, jos emme ajattele, että tämä tarkoittaa kosmillista Kristusta, että siinä puhutaan Jeesuksen persoonallisuudesta, Jeesus Natsarealaisesta, joka siis oli jossain kaukaisessa taivaassa ja sitten syntyi tänne alas maan päälle. Me voimme silloin saada hyvinkin elävän ja selvän kuvan sellaisesta persoonallisesta Vapahtajasta, josta meille aina saarnataan ja kerrotaan meidän kristillisissä kirkoissamme ja yleensä kristikunnassa. On aina pitkin matkaa saarnattu kristikunnassa siitä persoonallisesta Vapahtajasta, joka on meidän ulkopuolellamme. Huolimatta siitä, että nuo asiat kyllä kaikki ovat omalla tavallaan tosia Jeesus Natsarealaisen suhteen, huolimatta siitä, että Jeesus Natsarealainen todella oli korkea olento, niinkuin kaikki muutkin suuret Vapahtajat maan päällä ja että hän siis kyllä astui korkeista taivaista alas tänne maan päälle, huolimatta kaikesta tästä, niin eihän kukaan ole meidän Vapahtajamme millään ulkonaisella tavalla. Ei hän inhimillisenä persoonallisena olentona saattaisi syyttää meitä pimeitä kynttilöitä tuleen, vaan ainoastaan sen kautta, että hän sai kosmillisen Kristuksen omassa persoonassaan tulemaan tänne maan päälle ihmiskunnan kesken ja sai siten kosmillisen Kristuksen lähelle meitä kaikkia ihmisiä, että me voimme sitten

sytyttää oman kynttilämme tuleen tuosta kosmisesta Kristuksesta, joka on meidän sisällämme. Ainoastaan sillä tavalla Jeesus Natsarealainen on meidän Vapahtajamme.

Ei ole mikään niin syvällisen mystillistä, niin sisältörikasta ja ihmeellistä kuin ajatella, käsittää ja yrittää käsittää kosmisen Kristuksen mysteeriota ja hänen lähestymistään taikka oikeammin sen lähestymistä. On todella sangen ihmeellistä jo se, että kosmisesta Kristuksesta me voimme käyttää sekä neutraalista pronominia se, että myöskin persoonallista pronominia, maskuliinis-feminiinistä pronominia hän. Me voimme siis sanoa sekä se, että hän. Kun me sanomme hän, niin meistä tuntuu, että kosminen Kristus on jotakin meidän lähellämme olevaa ja meidän kaltaistamme, ja me voisimme pian erehtyä luulemaan, että kosminen Kristus on jokin inhimillinen olento. Kun me taas sanomme se, niin silloin me paremmin säilymme tuosta erehdyksestä, että kosminen Kristus olisi mikään inhimillinen, persoonallinen olento. Mutta silloin on taas siinä se vaara, että me käsittäisimme kosmisen Kristuksen jonkinlaiseksi voimaksi tai, kuinka sanoisin, periaatteeksi, prinssiipiksi, joka ei itsessään ole elävää. Emme siis oikeastaan löydä mitään vastaavaa pronominia. Ei ole meidän kielessämme olemassa mitään semmoista pronominia, joka kuvaisi sitä olemusta eli elämän mysteeriota, joka on, niin kuin teologiassa koetetaan selittää, sekä Jumala, että ihminen, sekä jumalallinen, että inhimillinen siinä merkityksessä, että se on sekä persoonaton, että jollain tavalla persoonallinen. Tämä on mysteerio. Me emme saa määritellä kosmistusta, me emme saa ajatella sitä miksikään persoonalliseksi Jumalaksi enemmän kuin Isääkään, sillä kosminen Kristus ja Isä ovat aina myöskin yhtä.. Poika on ainoastaan Isän tajunnassa elävä täydellisyysskuva, mutta kuitenkin molemmat ovat niin eläviä, ovat semmoisia todellisuuksia, että meidän inhimillinen, persoonallinen tajuntamme, jota me pidämme niin kovin todellisena ja niin kovin elävänä, haihtuu aivan kuin jonkunlaiseksi harhakuvaksi, olemattomaksi, tuon suuren, ihmeellisen, ylipersonallisen, todellisen tajunnan rinnalla.

Sentähden sanotaankin monesti, että jos me valmistumattomina saisimme katsella Jumalan täydellisyyttä, saisimme katsella kosmista Kristusta, saisimme nähdä Isän mysteerion, niin me palaisimme silmänräpäyksessä poroksi. Emmehän mekään fyysillisillä silmillämme saata katsella aurinkoa. Aurinko sokaisee, jos me katselemme siihen liian kauan. Jos silmämme on aivan terve kestää se hetken, mutta jos ihmisen silmä on hiemankaan heikko, niinkuin useimpien ihmisten, niin se ei kestä ollenkaan katsella keskipäivän aurinkoa suoraan silmiin. Ihminen menettää silloin näkönsä. Samalla tavalla on ihmisen tajunnan, hänen persoonallisen tajuntansa laita. Jos se hetkeksi näkisi jumalallisen salaisuuden, jumalallisen, yliminuuden salaisuuden, niin se haihtuisi olemattomiin. Sentähden ihmisen täytyy hyvin valmistaa itseään. Jeesuskin sanoo: Puhdistasydäntäsi, niin että voit nähdä Jumalan.

Tahtomatta siis koskaan itsellemme, järjellemme täysin selvittää kosmisen Kristuksen, Logoksen, enemmän kuin Isänkään sisintä salaisuutta, voimme kuitenkin käsittää sillä tavalla kuin olemme aina koettaneet esittää ja käsittää Logoksen ja kosmisen Kristuksen mysteeriota. Kysymme siis ensin näin: — Eikö ole mitään ristiriitaa näiden kahden asian välillä, nimittäin että kosminen Kristus on kaikkiallinen ja että kosminen Kristus lähestyy, on lähestynyt maapalloa ja ihmiskuntaa? Turvautumatta nyt enää noihin vertauksiin voimme sentään saada ajatuksellemme selvemmän kuvan näistä asioista, jos hieman pohdimme niitä tietäjien kokemusten kannalta.

Viisaat ovat sanoneet, että kosminen Kristus oli alussa, meidän inhimillisen kehityksemme alussa ainoastaan kaukaisissa tähtimaailmoissa ja avaruuksissa, suurissa konstellaatiooneissa. Emme saa ottaa lukuunkaan meidän aurinkoamme, meidän planeettojamme, meidän aurinkokuntaamme. Saamme katsella ainoastaan sitä tähtitaivasta, joka on sanomattoman kaukana meidän aurinkokunnastamme, niitä suuria aurinkoja siellä mittaamattomien etäisyyksien takana. Ne muodostavat yhdessä tähtisikermiä tähtitaivaalla ja niitä

tutkivat meidän tähtitieteilijämme teleskooppien kautta. Näissä kaukaisissa avaruuksissa, näissä konstellatiooneissa asui miljoonia vuosia sitten kosmillinen Kristus. Kun oli kulunut pitkiä aikoja niin oli kosmillinen Kristus lähestynyt niin paljon meidän maapalloamme ja meidän ihmiskuntaamme, että se jo oli kuin auringossa, se kosketti meidän aurinkoamme, niin että sanottiin: nyt kosmillinen Kristus on auringossa. Vielä ei ollut kosmillista Kristusta yhdessäkään planeetassa. Ei tietysti vielä ollenkaan meidän maapallollamme, mutta juuri auringossa. Muistakaamme silloin, että tämä fyysillinen aurinko, jonka me fyysillisillä silmillämme näemme on okkultisesti katsoen vain kuin voimapyörä, sydän, meidän aurinkokunnassamme. Itse asiassa se ei ole itse aurinko. Se on pikemmin kuin heijastus auringosta, keskitetty, fyysillisesti nähtävä kuva itse auringosta. Ei tietysti mikään kuva tavallisessa mielessä, mutta semmoinen elävä kuva, josta lähtee voimaa ja valoa ja lämpöä ulos koko aurinkokuntaan, koko avaruuteen. Se on kuva sittenkin, se on harhakuva okkultisesti katsoen, sillä itse aurinko käsittää koko sen tilan avaruudessa, jota me nimitämme aurinkokunnaksi. Kaikki planeetatkin, jotka kuuluvat tähän meidän aurinkokuntaamme asuvat itseasiassa tässä auringossa. Näin se on okkultisesti katsoen. Fyysillisille silmille näkyvä aurinko on kuin sydän, näkyvä sydän siinä auringossa, joka muuten on näkymätön.

Sanoimme, että kosmillinen Kristus lähestyi meidän maapalloamme ja sanoimme, että se ensin kosketteli meidän aurinkokuntaamme ja siis oli kuin auringossa. Tällä siis ei tarkoiteta, että kosmillinen Kristus olisi fyysillisen etäisyyden kannalta päässyt aurinkoon avaruudessa pääsemättä planeettoihin, jotka ovat lähempänä meidän aurinkokuntamme ääri viivoja kuin itse aurinkoa, joka on keskellä. Mutta se merkitsi, että kosmillinen Kristus oli päässyt kukaties meidän aurinkokuntamme rajaviivalle ja jossain toisessa merkityksessä, jota kohta selitämme, sitten aurinkoon.

Kun sitten oli taas kulunut pitkiä aikoja, sanotaan, että kosmillinen Kristus pääsi meidän planeettamaailmaamme

tulematta vielä maapallolle. Se oli siis vielä lähempänä maapalloa kuin aurinko. Tämä tietysti on jollain tavalla vähän outoa puhetta, koska me voimme olla paljon lähempänä joitakuita fyysillisiä planeettoja kuin aurinkoa. Onhan kuu paljon lähempänä maapalloa. Paljon, paljon kauempana on fyysillinen aurinko.

Sitten on sanottu, että kosminen Kristus pääsi ruumistumaan tälle maapallolle ja se tapahtui Jeesus Kristuksessa.

Tämä puhe, joka siis erottaa erilaisia etappeja kosmisen Kristuksen lähestymisessä, saattaa tuntua hyvin salaperäiseltä ja käsittämättömältä. Ensimmäinen etappi on se, että kosminen Kristus on tähtiavaruuksissa, suurissa tähtikonstellatiooneissa. Toinen etappi on se, että kosminen Kristus on meidän auringossamme ja kolmas etappi on se, että kosminen Kristus on meidän aurinkokuntamme planeetta-maailmassa ja neljäs etappi se, että kosminen Kristus on meidän maapallollamme. Näin näemme kuin neljä suurta semmoista asemaa kosmisen Kristuksen matkalla avaruuksien halki meidän ihmiskuntamme luokse. Me voimme tietysti nyt ihmetellä, että mitä tämä oikein tarkoittaa ja meistä voi tuntua, että kosminen Kristus on jokin olento, jokin enkeliolento, joka on kaukaa tullut tänne, matkustanut avaruuksien halki. Tuommoiset vertauskuvat kynttilöistä ja vertaukset Pistis Sophiassa ovat omiansa voimistuttamaan käsitystä olennosta, joka lähestyy tässä kosmoksessa. Mutta me tietysti, monet ja tietysti kaikki, jotka ovat näitä asioita ajatelleet, ovat huomanneet, että näin ei saata olla. Tällä tavalla ei ole suinkaan tarkoitettu, vaan nämä eri etapit, nämä eri asemat kosmisen Kristuksen lähestymisessä tarkoittavat varmasti toisenlaisiakin asioita. Ei siis mitään sellaisia asioita, joita meidän tulee arvostella tämän fyysillisen järjen kannalta, vaan semmoisia asioita, vaan semmoisia asioita, joita meidän tulee käsittää intuitionin avulla, sisäisellä näkemyksellä, sisäisillä ajatuksilla.

Silloin tietysti nekin, joilla ei ole mitään omakohtaista kokemusta, jotka eivät päivätajunnassaan muista, sillä

jokaisella ihmisellä on omakohtaisia kokemuksia yöllä, voivat ymmärtää, että tietysti tämmöisessä matkakertomuksessa, tämmöisessä esityksessä on täytynyt olla puhe erilaisista tasoista. Pääsemme helposti Pistis Sophiiaa lukemalla ja sitä ajattelemalla käsitykseen näistä asioista. Tämmöisessä matkassa nimittäin muodostavat nuo erilaiset tasot erilaisia maailmoita. Mehän voimme hyvin ymmärtää, mitä se merkitsee, että kosminen Kristus saavutti tämän maapallon ja tuli tähän ihmiskuntaan. Se merkitsee sitä, että me voimme nyt lähestyä kosmistusta Kristusta tässä fyysisessä maailmassa, tässä päiväajunnassa. Niinhän me aina olemme koettaneet terottaa: se mikä muodostaa Uuden Liiton, se mikä muodostaa Jeesus Kristuksen suuren ja ihmeellisen työn on juuri, että kosminen Kristus on nyt saavutettavissa päiväajunnassa. Me voimme jokainen ihminen omassa päiväajunnassamme päästä yhteyteen Kristuksen kanssa. Me voimme päästä tietoisiksi sisäisestä Vapahtajastamme näin päivällä. Meidän ei tarvitse tehdä mitään vaikeasti saavutettavia kokemuksia yöllä astraalimaailmassa. Me emme tarvitse sitä päästäksemme sisäisesti Kristuksen yhteyteen, vaan me voimme saavuttaa tuon yhteyden päiväajunnassa. Uuden Liiton tie on itse asiassa kaikista turvallisim ja kaikista selvin, yksinkertaisin ja Jumalan kannalta katsoen toivotuin tie. Se on siinä, että me päiväajunnassa yhdyimme Kristukseen.

Sentähden huomaamme kristikunnassa hyvin paljon hysteeristä pyrkimystä Kristuksen yhteyteen päiväajunnassa. Meidän täytyy lisätä tuo sana hysteria, sentähden, että kristikunnassa, joka ikään kuin tietämättään ja salaperäisesti on tietoinen siitä, että pelastus Kristuksessa on saavutettava päiväajunnassa, on muodostunut hyvin paljon lahkoja, jotka jos millä tavalla koettavat päästä tämän Kristuksen yhteyteen. Sentähden huomaamme kuinka kristikunnassa on aina ollut tuommoista psyykkistä heräymystä ja kääntymystä ja uudesti-syntymistä ja jos minkälaisia sisäisiä näkemyksiä, jotka kuitenkin ovat enemmän tai vähemmän hysteerisiä. Ne eivät ole täysin todellisia ja rauhallisia. Ne eivät ole kestäneet niitä

vaatimuksia, joita me voisimme asettaa kääntymykselle, uudestisyntymiselle, pyhitykselle j.n.e. Ne ovat hyvin paljon autosuggestionia, sellaisia oletuksia omassa sielussa. Ihminen on voinut vain jossain kokouksessa tulla kääntymykseen. Hän on äärettömän onnellinen ja hän on kuin uusi ihminen. Mutta me huomaamme, että kun ihminen on tehnyt jossain tällaisessa kokouksessa jonkun pienemmän tai vähän suuremman psyykkisen kokemuksen, niin se ei ole oikein vakava ja siksi pysyvä. Se ei kestä kaikissa elämän kokemuksissa, jokapäiväisissä pikku asioissa. Ei se ole myöskään niin selvä ja suorapiirteinen ja kirkas, että ihminen osaisi kulkea siinä pyhässä elämässä eteenpäin. Ihminen voi langeta takaisin maailmaan ja perkeleen pauloihin. Hän lankeaa pois taas maailmaan, vaikka ei asia nyt menisikään niin pitkälle, että hänen uudestisyntymissilmänsä olisi niin sokaistunut, että hän kuin entinen kääntynyt amerikkalainen neekeri arvelisi 15 vuotisen uskon perästä, että eiköhän Jumala nyt sentään jo antaisi vähän lomaa, kun hän on jo näin kauan uskonut. Vaikka eivät asiat nyt aivan näin pitkälle menisi, niin pikkuisen siihen suuntaan voi kuitenkin käydä. Tällainen kääntynyt ihminen voi jonkun ajan kuluttua ajatella, että eiköhän sellainen suruton elämä olisi sentään vähän hauskempi. Silloin voi juuri tapahtua lankeemus. Harvoin näemme ihmisen, joka herättyään, uudestisyntynytään vain kulkisi eteenpäin Jumalan armossa taistellen ja voittaen. Kyllähän sellaisia ihmisiä voi nähdä uskovaisten kristittyjen kesken ja sanomattomasti tekee hyvää meidän sydämellemme ja sielullemme kun me näemme niitä todellisia ihmisiä, tosiuskovaisia, jotka todella nöyrinä vaeltavat Herransa ja Jumalansa edessä ja itse tietämättään ja huomaamattaan tulevat yhä kauniimmiksi, jalommiksi ja paremmiksi. Näitä ihmisiä lukuun ottamatta useimmissa tapauksissa, kuten sanottu, kääntymys ja uudestisyntyminen on muodostunut liian paljon hysteeriseksi asiaksi, psyykkiseksi asiaksi, jonka syntyjä syviä ei tunneta, mutta joka johtuu siitä, että kristikunnassa on se käsitys, alitajunnassa ainakin, että Kristuksen yhteyteen voi

päästä päivätajunnassa. Tämä johtuu taasen siitä, että kosmillinen Kristus on meidän ihmiskunnassamme, on meidän maapallollamme. Kosmillinen Kristus on tullut tänne Jeesus Kristuksen kautta ja asuu meissä kaikissa — Kristus meissä.

Me voimme siis hyvin ymmärtää mitä tarkoitetaan sillä kun sanotaan, että kosmillinen Kristus on nyt neljässä etapissa tullut tänne fyysilliseen maailmaan, tänne ihmiskuntaan, tänne maapallolle. Ei tietysti Kristus ole tässä minään muotona, näkyvänä, vaan hän on tässä tajunnan maailmassa kyllä näkymättömänä ja salassa. Saavutettavissa hän on päivätajunnassa.

Päivätajunta, joka on meillä fyysillisen ruumiimme kautta ja nojalla on aivan toisenlainen kuin meidän toinen tajunnantilamme. Me olemme aivan toisenlaisia astraalimaailmassa. Jos joku ihminen nukkuisi oikein sikeässä unessa ja sitten tietäjä vetäisi hänet todella astraalimaailmaan oikein sellaisena kuin hän on — ei antaisi hänen elää omissa aatelmissaan ja kokemuksissaan astraalimaailmassa — vaan ottaisi hänet mukaansa ja ihminen sitten muistaisi kaiken herätessään, muistaisi, että hän oli toisessa tajunnantilassa, hän oli astraalimaailmassa, niin hän kovasti hämmästyisi. Hän sanoisi itselleen: mutta kuinka tämä on ymmärrettävissä? Minähän olen toinen ihminen tässä toisessa maailmassa. Minähän en ole sama olento. Mikä minä oikeastaan olen? Tämä olisi liian vaikea kokemus ihmiselle, joka ei olisi treenattu ja varustettu siihen. Tämä on muuten esimerkkinä aivan tuulesta temmattu, sillä ihminen, joka ei ole treenannut itseään, ei voi tällä tavalla asioita muistaa tulematta hulluksi. Otaksumme siis vain, että hän voisi muistaa. — Kuinka minä voin olla tämä Paavo ja Liisa nyt ja sitten taas joku aivan toinen olento, jolla ei ole ollenkaan samaa nimeä? — Tämä olisi aivan liian vaikea kokemus tavalliselle ihmiselle, päivätajuiselle ihmiselle. Sentähden täytyy ihmisen aikalailla treenata itseään, ennenkuin hän voi kestää sen kokemuksen, että hän on toisessa tajunnantilassa aivan toinen ihminen. Mutta jos hän on fyysillistä, päivätajuista ihmistään niin paljon

treenannut, kasvattanut ja harjoittanut, että hän itseasiassa vie mukanaan tietoisuutta tästäkin fyysillisestä ihmisestä, niin hän on rakentanut sillan kahden tajunnantilan välille. Silloin hän voi kestää hajoamatta sen tosiseikan, että hän itse on olento, joka on paljon enemmän rajoittunut tässä fyysillisessä maailmassa kuin astraalitajunnassa. Jokatapauksessa, jos ihminen on vähän saanut tämmöistä kokea, niin hän ymmärtää, että tämä toinen maailma, tämä astraalinen maailma, joka muuten ei tule ilmi kuin meidän alitajuntamme kautta semmoisina salaperäisinä taipumuksina, haluina ja himoina meissä, tämä toinen maailma on olemassa aivan tajunnallisena henkimaailmana.

Nyt me siis voimme käsittää, mitä tarkoitetaan kosmillisen Kristuksen lähestymisellä eri etapeissa. Yksi etappi on siis se, että kosmillinen Kristus on jollain salaperäisellä tavalla tullut läsnäolevaksi tuossa astraalimaailmassa. Siis matkalla tänne fyysilliseen maailmaan kosmillinen Kristus on ensin tullut astraalimaailmaan. Me voimme myöskin selvästi käsittää, että ennenkuin kosmillinen Kristus tuli tuohon astraalimaailmaan se oli jollain salaperäisellä tavalla tullut läsnäolevaksi siihen hengenmaailmaan, joka on tämän astraalimaailman takana ja jota me nimitämme buddhisen järjen maailmaksi, ruumiittomaksi taivasmaailmaksi tai inhimillisen korkeamman minämme maailmaksi, siis meidän ihmisminäme todelliseksi ja varsinaiseksi kodiksi. Siinä ei ole ollenkaan muotoja meikäläisessä merkityksessä. Voimme vielä sitten ymmärtää senkin, että ennenkuin kosmillinen Kristus lähestyi sitä tajunnantilaa, josta on ollut puhe, niin se oli siinä maailmassa, jota me nimitämme puhtaan hengen tai puhtaan jumalallisen rakkauden maailmaksi.

Nyt kun olemme näitä asioita tällä tavalla käsittäneet, kun olemme käsittäneet kosmillisen Kristuksen lähestymistä eri etapeissa tajunnantason kannalta, niin voimme löytää jonkunlaisia vastaavaisuuksia näissä eri esityksissä. Me voimme ymmärtää, että kosmillisen Kristuksen läsnäolo tässä fyysillisessä maailmassa vastaa juuri sitä, että kosmillinen

Kristus on tullut tänne maapallolle. Kosmillisen Kristuksen läsnäolo pitkiä aikoja sitten astraalimaailmassa vastaa kuvausta kosmillisen Kristuksen läsnäolosta planeettamaailmassa ja kosmillisen Kristuksen läsnäolo eli laskeutuminen tuohon buddhisen järjen, minuuden maailmaan vastaa matkaesityksessä kosmillisen Kristuksen tuloa aurinkoon ja sitten taas kosmillisen Kristuksen läsnäolo tuon buddhisen rakkauden, jumalallisen rakkauden äärettömässä maailmassa vastaa kuvausta kosmillisen Kristuksen läsnäoloa tähtiavaruuksissa.

Nyt vielä kysymme: Mistä nämä vastaavaisuudet? Minkätähden ei selitetty toisella tavalla näitä asioita? Siihen vastaamme: Kun vanhoina aikoina puhuttiin kosmillisen Kristuksen läsnäolosta tähtiavaruuksissa, niin sillä ei tarkoitettu samanlaisia astronomisia asioita kuin meidän päivinämme, vaan sillä tarkoitettiin juuri näitä tasosuhteita. – Mutta minkätähden kuvattiin näitä tajunnantasoja tämmöisillä nimityksillä? Minkätähden kuvattiin sitä jumalallisen rakkauden äärettömäksi maailmaksi, jossa kosmillinen Kristus ensimmäisenä oli? Minkätähden sitä kuvattiin tähtimaailmaksi, tuoksi avaruuden kaukaiseksi saavuttamattomaksi maailmaksi? Minkätähden taas kosmillisen Kristuksen läsnäoloa buddhisen järjen maailmassa kuvattiin auringossa oloksi j.n.e.? Siihen saamme vastauksen kokemuksestamme. Kun me nykyajan tutkijat, nykyajan okkultistit ja tietäjät pääsemme näistä asioista selville oman kokemuksemme kautta, niin me huomaamme, että syy miksikä tällaisia esityksiä ja käsityksiä on käytetty, on hyvin yksinkertainen. Kun ihminen tulee tietoiseksi astraalimaailmassa, jolla tarkoitan, että hän tulee jotenkuten persoonallisesti heränneeksi unimaailmassa, niin silloin hän huomaa, tekee sen ihmeellisen havainnon, että aurinkokunnan planeetat ovat hänen tajunnassaan. Tahdon selittää tätä tarkemmin. Tahdon huomauttaa, että teosofisissa kirjoissa puhutaan näistä tasoista ja auroista. Niissä puhutaan silloin sekä astraalitasosta, eli astraaliaurasta, että myöskin mentaalitasosta eli mentaaliaurasta ja sitten myöskin

alemmasta mentaalitasosta ja aurasta. Tahdon erikoisesti huomauttaa, että nämä asiat kuuluvat yhteen siinä, jota minä tässä nimitän astraaliseksi tajunnaksi. Astraalitajunta, josta minä nyt puhun se ei käsitä ainoastaan mitä teosofisissa kirjoissa nimitetään varsinaiseksi astraalimaailmaksi, vaan se käsittää myöskin sen, jota nimitetään alemmaksi mentaalimaailmaksi, siitä yksinkertaisesta syystä, että ne ovat hyvin läheisesti yhdessä. Ei niitä voi niin erottaa toisistaan. Että niitä erotetaan riippuu pienemmästä tai suuremmasta harhanäystä, harhakokemuksista henkimaailmassa. Kyllä selviä asteita ja aivankuin alitasoja on olemassa, mutta ne täytyy liittää yhteen käytännöllisessä okkultismissa. Täytyy liittää yhteen astraalitaso ja alemmat mentaalitasot. Ne muodostavat yhdessä sen varsinaisen astraalivalon ja auran, josta Madame Blavatsky puhuu Salaisessa Opissaan. Siis jos me tulemme itsetietoisiksi tässä astraalimaailmassa, siinä astraalivalossa, josta puhutaan Madame Blavatskyn kirjoissa, esim. Salaisessa Opissa, niin me teemme sen havainnon, että meidän aurinkokuntamme planeetat ovat meidän tajunnassamme. Tämä voi tapahtua sillä tavalla, että hän on mielestään vapaa siirtymään planeetasta toiseen, niin että hän voi mennä tältä maapallolta Kuuhun, Marsiin, Venukseen tai Jupiteriin. Nyt meidän on huomattava eräs seikka, joka on hyvin tärkeä muistaa: Tämä ei nimittäin ole mitään niin helppoa ja yksinkertaista. En voi sanoa itselleni, että nyt menen Jupiteriin. Enhän minä edes tiedä mikä niistä planeetoista on Jupiter. Eihän ole mitään planeettaa, jossa olisi oikein suurin kirjaimin kirjoitettuna: JUPITER. Jos täällä menen jonkun Petterin luo, niin hänen ovellaan on suurin kirjaimin hänen nimensä. Niin ei ole toisessa maailmassa. Ihmiset, jotka ovat saavuttaneet jonkun verran tietoa, kuvaavat planeettoja hyvin eri tavalla. Toinen kuvaa jotakin planeettaa Jupiteriksi, toinen taas Venukseksi. Tämä riippuu siitä, että me emme tiedä mitä planeettaa he oikein kuvaavat. Se on asia, josta saavutetaan varmuus ja tietoisuus, niinkuin teknillisesti sanotaan Salaisessa Opissa, hyvin korkeissa vihkimyksissä vasta. Vaikka ihminen

olisi okkultisesti hyvinkin etevä tässä astraalimaailmassa, niin hän voi tehdä paljon erehdyksiä. On hyvin vaarallista hänelle silloin esiintyä minkäänlaisena auktoriteettina ja tietäjänä, jolle kaikki asiat ovat selvinä. Tämä toinen maailma on vähintään 17.000.000.000 kertaa vaikeampi tutkia kuin tämä fyysillinen. Täällä voi tutkia sekä hyönteisiä, että elefanteja, mutta siellä toisessa maailmassa on kaikki niin kovin paljon vaikeampaa tutkia.

Sentähden ihminen, joka okkultisesti tulee edes vähän tajuiseksi tuossa toisessa maailmassa, joka saavuttaa edes lapsen tilan tuossa toisessa tajunnassa, rajoittuu ensin yksinkertaisesti tutkimaan ihmisen kuoleman jälkeisiä tiloja. Se on hyvin pieni tutkimusala, vaikka se jo itsessään on sangen kiintoisa. Kuitenkin se on kuin pieni osa, pikkuinen suojattu osa. Sanomme, että tuossa on Sinebryckoffin puutarha Helsingissä. Me olemme kävelleet siinä puutarhassa ja me tunnemme sen hyvin. Mutta emme voi kuitenkaan sanoa, että me tunnemme koko Helsingin, kun me olemme siinä puutarhassa käyneet. Aivan sama suhde on, jos ihminen, joka on saanut käydä tuonelassa ja saanut vähän tutkia vainajien elämää, jos hän silloin luulisi, että hän on aivan tavaton tietäjä astraalimaailman salaisuuksissa. Asia on aivan toisin. Okkultisesti katsoen hän tulee tässä astraalimaailmassa, jos hänen tietonsa vähänkään laajenevat, tekemisiin planeettojen kanssa. Silloin hän ymmärtää miksikä vanhat tietäjät sanoivat, että kun Kristus siis läheni maapalloa, oli tullut niin pitkälle, että hän oli tullut planeettamaailmaan, niin sillä tarkoitettiin, että hän oli tullut astraaliseen maailmaan. Hän oli planeettamaailmassa. Samalla tavalla on, jos ajattelemme buddhisen järjen maailmaa. Meidän täytyy nyt huomata, että ei ole sillä tavalla, että planeetat tulevat ikään kuin meidän luoksemme. On oikeastaan kaksi tapaa, joiden avulla pääsemme planeettojen kanssa yhteyteen. Toinen metodi on se, että kuljemme niihin ja toinen metodi se, että me otamme nuo planeetat kuin omaan itseemme. Nämä planeetat merkitsevät silloin jotain aivan toista, kuin mitä niillä

fyysillisesti tarkoitamme. Sanomme siis, kun ajattelemme buddhisen järjen maailmaa, että kosmillinen Kristus on tullut siihen, on tullut aurinkoon. Tämä on hyvin selvästi totta, sillä buddhisen järjen maailma on kuin aurinko. Se käsittää koko tämän aurinkokunnan. Jos menemme hyvin kauas ulkopuolelle etäisintä planeettaa, joka tähän aurinkokuntaan kuuluu, niin se itse asiassa hipaisee näitä toisia planeettoja. Mutta tajunta on kuin auringossa, se on kuin keskipiste. Tajunta tässä auringon tajunnassa on ilman muotoa, se on buddhisen hengen maailma. Siinä ei ole enää mitään muotoa ja sentähden me voimme sanoa, että se on kuin yksi ainoa valo, jos tahtoisivat kuvata sitä fyysillisesti. Se on kuin yksi ainoa kirkkauden tila. Mutta paras on vajjeta, ei puhua mitään, sillä se on jotain niin käsittämätöntä. Samalla tavalla on myöskin, jos ajattelemme sitä jumalallisen rakkauden tasoa, jos ajattelemme, että siihen pääsisimme. Meille silloin myöskin selviää, mitä vanhat tarkoittivat sillä, kun he puhuivat tähtimaailmasta ja avaruudesta, sillä on todella kuin sitä joutuisi johonkin mittaamattomaan pimeyteen, suureen äärettömyyteen, jossa tähdet loistavat.

Tämä on tietysti aivan ontuvaa puhetta ja en yritä millään tavalla kuvata niitä asioita enemmän. Ei teidän tarvitse myöskään ajatella, että minulla olisi sen suurempia kokemuksia niistä asioista. Kun minä nyt tällä tavalla olen vähän näitä asioita selittänyt ja kun me olemme päässeet selvyyteen, että vanhat tietäjät ovat itse asiassa hyvin päteillä syillä valinneet tuommoisia nimityksiä ja esityksiä kosmillisen Kristuksen lähestymisestä eri etappein, niin me kysymme: Onko näillä asioissa ollut jotain käytännöllistä merkitystä meidän ihmiskuntamme historiassa?

Sanokaamme, että ihmisen tulisi kohota tajunnassaan buddhiselle tasolle. Se buddhinen taso on silloin käsitettävä toisella tavalla kuin buddhista tasoa uudenaikaisissa teosofisissa kirjoissa käsitetään. Minä tarkoitan sillä avaruuksien tasoa, tähtisikermien ja jumalallisen rakkauden tasoa. Jos ihminen siis tahtoisivat yhtyä kosmilliseen Kristukseen

ja sytyttää hengen pieni kynttilä itsessään, niin hänen täytyisi kulkea läpi todellisen astraalitason ja todellisen järjen tason ja päästä siihen kosmilliseen, buddhiseen tasoon, jossa on kosmillisen Kristuksen tajunta. Hänen pitää siis läpikäydä monta suurta ihmeellistä vihkimystä, ennenkuin hän saavuttaa jumalallisen rakkauden, joka pelastaa hänet. Taas myöhemmin kun Kristus oli auringossa, niin ihmisen täytyi nousta tuon astraalitason läpi järjen tasolle, järjen buddhiseen maailmaan, jotta hän voisi päästä Kristuksen yhteyteen ja kun Kristus oli astraalimaailmassa, niin hänen täytyi nousta siihen. Siis ihminen ei voinut fyysillisessä tajunnassaan säilyttää muuta kuin jonkun muiston näistä kokemuksista. Ei hän fyysillisessä päivätajunnassa voinut elää Kristuksen yhteydessä. Hän aivan kuin tiesi ja muisti noin, että hänen täytyy mennä transsiin voidakseen kokea kosmillista tajuntaa. Ihmeellinen tosiseikkahan on juuri tässä Uudessa Liitossa Jeesus Kristuksen jälkeen, että me voimme päivätajunnassamme nousta kosmilliselta tasolta kosmilliselle tasolle Kristuksen avulla. Me voimme päivätajunnassamme päästä Kristuksen yhteyteen ja silloin meidän on turvallista kulkea eteenpäin noihin toisiin suuriin, ihmeellisiin tasoihin.

(Pikakirj. K. Thesleff)